

סיפורי

מעשיות

פאר'ן שבת טיש

פרשת
אחרי קדושים
י"ב אייר שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 2, גליון 20
(35)

ארויסגעזעטן דורך אונזרות היכל הקודש הרס"ב

פון די וואס קומען צו אים. א קלוגער מענטש מאכט זיך אבער דעם חשבון: 'וואס גייט מיר אן וואס דער רעדט און וואס דער קרימט מיט די נאז, איך באקום חיות פון הייליגן רבי'ן, מיין גאנצע לעבן האט זיך געטוישט צום גוטן, איך האב אנגעהויבן לערנען, איך האב אנגעהויבן דאווענען, איך רעדט צום אייבערשטן, איך בין געווארן צוגעקלעבט צום אייבערשטן, איך האב באקומען א וועג אין שלום בית, דער רבי העלפט מיר אין יעדע זאך, פון אזא רבי'ן וועל איך קיינמאל נישט אוועקגיין.

און ער האט גיזעהן (דהיינו דער מלך) וואס מיט אים האט זיך אי בער גיטאן מתחילה ועד סוף.

אזוי ווי דער רבי האט געזאגט: (חיי מוהר"ן, סימן שכב): איך האב מיר שוין מיינע אויגן אויס גיקוקט אויף איטליכן פאונדער, דער רבי האט שוין געקוקט אויף יעדן איינעם וואס וועט ווערן מקורב צו אים.

און ווי ער איז גיזוארין א מלך. און די מלחמות וואס ער האט גיהאט וכו'.

די מלחמות דאס זענען די מחלקת און מגיעות וואס יעדער מענטש וואס ווערט מקורב צום רבי'ן דארף דורכגיין.

און ער האט גינמען שבוים.

די 'שבוים' זענען מיר, איידער א מענטש ווערט מקורב צום צדיק <<<

שבת קודש פרשת תשא, שבת פרה, שנת תשפ"א לפקט קטן, איז דער ראש ושיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א; נאך'ן דאווענען האט דער ראש ושיבה שליט"א ממשיך געווען ספורי מעשיות און צוגעענדיגט מעשה ה' מזבוב ועכביש [חלק ו].

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

און האט מיט זיך גיבראכט איין אלטימשיקן איין אינגעבויריגעס. וואס ער האט זיך גיקאנט מיט אים פון לאנג (דהיינו דער בעל דבר האט זיך מיט דעם אלמן גיקאנט פון לאנג) און ער האט גילאכט. און האט גיזאגט. איך האב מיר שוין איין עצה גיגיבן. די נשמה מעג שוין אראפ גיין אויף דער וועלט. האט מען גילאזט די נשמה איז זי אראפ גיזאנען אויף דער וועלט.

מוהרא"ש שרייבט (ספר נהרי אפרסמו): וואס איז זייער עצה וואס זיי האבן זיך געטראפן? 'לאכין', מען לאכט פונעם רבי'ן און מען שפעט אפ פון די ספרים. דאס איז ליידער די וועג פונעם סמ"ך מ"ם ווי אזוי ער פרובירט אוועקצונעמען דעם מענטש - וואס זיין חיות איז פון הייליגן רבי'ן און זיין גאנצע לעבן טוישט זיך צום גוטן - פונעם הייליגן רבי'ן.

וואס טוט ער? ער ווייסט אז איין זאך וויל קיינער נישט, קיינער וויל נישט זיין דער חזק אין די אויגן פון אנדערע מענטשן, קיינער וויל נישט מען זאל זיך אונטערשטימליכען אונטער אים, דערפאר ברענגט ער לעצנות און לשון הרע אויפ'ן רבי'ן כדי אלע זאלן לאכן און אפשפעטן

חינוך ווינקל

גענומען פונעם קונטרס "אדישקייט איז שוין"

אנגרייטן וואס מען גייט רעדן אין פתח זיך

איך בעט ענק זייער, גרייטס אן די לימודים פון פאראויס, א לערערין מוז זיין אנגעגרייט אנהייב וואס זי גייט לערנען יעדן טאג מיט די קינדער; צום ביישפיל די לערערין וואס לערנט אויס עברי דארף זיין אנגעגרייט וויפיל עברי מען גייט אנקומען די וואך, די לערערין וואס לערנט פראשה דארף זיך אנגרייטן פון וואס זי גייט רעדן די וואך, מען קען נישט לערנען מיט די קינדער ווען מען איז נישט אנגעגרייט.

היינט איז זייער גרינג זיך פארצוקוקן די פראשה; עס איז דא טעיפס פון מלמדים וואס לייגן אראפ די פראשה הערליך

שוין מיט אלע מדרשים. מען קען דאס אויסהערן און ארויסנעמען דערפון וואס מען גייט רעדן, און צעטיילן די פראשה פאר די וואך.

די וואך איז פראשת ורא, האבן מיר א שיינע פראשה מיט הערליכע שיינע מעשיות; די מעשה פון סדום, די עקדה און אזוי ווייטער. מען קען דאס איינטיילן אין א סדר, איין טאג רעדט מען פון אכטונג געבן אויף א צווייטן; מען דערציילט וואס מען האט געטון אין סדום, מען האט נישט געלאזט געבן צדקה, מען האט זיך נישט געמעגט איינטיילן מיט די ריסעס, מען האט נישט געמעגט געבן פאר א צווייטן, ווער עס האט עפעס געגעבן פאר א צווייטן האט מען ארויס געווארפן פון שטאט; דערנאך די מעשה פון אבימלך; די מעשה פון די עקדה; די מעשה פון יצחק'ס געבורט; אנעלכע שיינע מעשיות,

אבער דאס צו קענען איבערגעבן דארף מען זיין אנגעגרייט פון אנהייב וואך, מען קען נישט סתם אריינקומען אין קלאס אן וויסן קלאר פון פאראויס וואס מען גייט לערנען יענעם טאג.

ראטעווען א מענטש

ווען א לערערין זעט א קינד איז נישט פרייליך, דאס גייט אזוי אן איין טאג, צוויי טעג, דריי טעג, - קען זי נישט אהיים גיין אן זיך וואוסנדיג מאכן דערפון, בפרט ביי די עלטערע מיידלעך; אז מען זעט א קינד איז נישט צופרידן, דארף מען וויסן עפעס גייט דא פאר. די לערערין דארף איר רופן אין א זייט, אפטר וועט זי זיך עפענען פאר איר, אפטר וועט זי איר דערציילן אז זי גייט אריבער א שוועריקייט; מען קען דורך דעם אמאל ראטעווען א מענטש, פשוט ראטעווען א מענטש'ס לעבן.

איז ער געפאנגען אין די הענט פונעם סמ"ך מ"ם.

און צווישן די שבועים איז גיווען א יפת תואר. וואס זי האט גיהאט אלירליי חן פון דער וועלט. נאר דער חן איז ניט גיווען פון איר אליין. נאר כע האט אויף איר גיהאנגען א דומיט. און דער דומיט האט גיהאט אלירליי חן.

דער דיימאנט שטיין דאס איז די ריינע 'אמונה'; ווי די הייליגע חכמים זאגן (בבא בתרא ט:): "אבן טובה היתה תלויה בצוארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותו מיד מתרפא", א טייערע שטיין איז געהאנגען אויף אברהם אבינו'ס האלז, און יעדער קראנקער מענטש וואס האט געקוקט דערויף איז געווארן אויסגעהיילט פון זיין קרענק, וואס איז געווען דער שטיין? - דאס איז די הייליגע אמונה וואס אברהם אבינו האט זיך מוסר נפש געווען צו פארשפרייטן פאר די גאנצע וועלט, וואס דאס היילט פון אלע קרענק, און דאס איז די חן וואס די יפת תאר האט געהאט אויף זיך.

און מחמת דעם האט זיך גינדאכט אז זי האט אלירליי חן. און אויף דעם בארג קאנען מער ניט קומען. נאר חכמים און עשירים וכו'. (און ווייטער האט ער נישט דערציילט) און כע נאך דא זייער אסאך דרינגען. (דאס וואס דא שטייט מיט די שבועים דאס איז ניט אויף גישריבן גיווארן גיט אזוי ווי ער האט עס דערציילט).

מזמור ליהוה ברחמי וכו'. מה רבו צרי רבים קמים עלי. ואתה ה' מגן בעדי כבודי ומרים ראשי וכו'. פאר טייטש גוט דאס גאנצע קאפיטל און פארשטיי גוט. וועסטו זעהן ווי אזוי דארט איז מרומז די גאנצע מעשה.

מיר שטייען יעדעס און א הייליגע שבת, שבת פרה, רש"י זאגט (במדבר יט. ב) אז מצות פרה אדומה איז א חק, א מצוה וואס מיר ווייסן נישט דעם טעם דערויף, אלע מפרשים שטעלן זיך דערויף, רש"י אליין ברענגט דאך שפעטער (שם פסוק כב) בשם רבי משה הדרשן דעם טעם: "משל לבן שפחה", עס איז א משל צו א קינד, א זון פונעם דינסט, "שטנף פלטיין של מלך", וואס האט פארשמירט דעם פאלאץ פונעם קעניג, "אמרו תבא אמו ותקנה הצואה", האט מען געזאגט מען זאל רופן זיין מאמע זאל עס קומען אפרייניגן, "כך תבא פרה ותכפר על העגל", וועגן דעם ברענגט מען א פרה אדומה צו פארצייען אויף די עבירה פון איר קינד די עגל; נאר מוהר"ש זאגט אז דאס איז דער חוק פון פרה אדומה, אז עס איז "מטהר טמאים ומטמא טהורים", דער כהן וואס שפריצט דעם מי חטאת אויפ'ן טמא נעם מענטש - ער ווערט טמא און דער טמא נער מענטש ווערט ריין, דאס איז א זאך וואס איז אומפארשטענדליך, דאס איז א חוק אן א טעם.

מוהר"ש זאגט מען קען דאס זען בחוש, עס קומט א טמא נער מענטש, א טמא מת; דער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר, חלק א, סימן רמב): "הרהורים של גאוף הם בחינת אבי אבות הטמאה", טראכטן מחשבות פון גיאוף איז די גרעסטע טמאה, "בחינות מת", מען ווערט טמא בטמאת מת, ווער רעדט נאך ווען מען איז פוגם בברית - דאן איז גאר ביטער, ווען אזא איינער קומט צום צדיק און דער צדיק פארעט זיך מיט אים, ער לאזט זיך אראפ, ער רעדט זיין שפראך, ער דרייט ארום אזוי שטארק מיט אים ביז ער פועלט ביי אים ער זאל זיך צוריק קערן צום אייבערשטן, ער שפריצט אויף אים די מי חטאת, די מים טהורים, ער ווייזט יענעם א וועג ווי אזוי מען לערנט און ווי אזוי מען דאווענט, ער ווייזט אים די רחמנות פונעם אייבערשטן, וואס פאסירט נאכדעם? יענער הייבט אן זאגן אויפ'ן צדיק אז דער צדיק שטיינקט, 'פארנוואס רעדט ער אזוי?' 'פארנוואס שרייבט ער אזוי?' און 'פארנוואס פירט ער זיך אזוי?'

ווער שטיינקט!?

מוהר"ש פלעגט שטענדיג געבן דעם משל, ווען א בית הכסא ווערט פארשטאפט ווייל עס איז אריינגעפאלן אינעם לאך א קליינע שפילצייג פון א קינד וכדומה, רופט מען א קאמפעני וואס קען אויפשטאפן בית הכסא, זיי טוען זיך אן ספעציעלע קליידער פונעם קאפ ביזן פיס, און זיי גייען אריין אין די סווער לאך און שטאפן אויף די פייס (רערן), ווען זיי קומען ארויף פונעם לאך פארשטאפן זיך אלע די גאז און זאגן: "גייסט

אוועק פון דא, עטס שטיינקטס!" איי שטיינק איד דען בכלל, באלד גיי איד אהיים איד נעם א גוטע שאוער איד וואש זיך ארום און איד שמעק זייער גוט, פון וואס דען שטיינק איד? איד שטיינק פון דינע שמוץ...!!

אזוי זע איד יעדע יאר זומער אין קעמפ, מענטשן זענען נישט פארזיכטיג און זיי ניצן פרעש ווייפס און דאס פארשטאפט די גאנצע סווער סיסטעם, דארף מען רופן א קאמפעני זאל עס קומען אויפשטאפן, ווען זיי קומען אן מיט זייערע טראקס לויפן אלע קינדער אוועק און זאגן: "פעד, דער טראק שטיינקט, די ארבעטערס שטיינקען..." איי פארנוואס זענען זיי געקומען? ווייל דו האסט נישט קיין שכל, דו האסט אריינגעלייגט אינעם בית הכסא פרעש ווייפס, דארפן זיי זיך יעדעס פארען מיט דינע זאכן וואס שטיינקן, עס האט גארנישט מיט זיי...

דאס האב איד צוגעזען ביי מוהר"ש די פאר יאר וואס איד האב זוכה געווען צו זיין ביי אים, מוהר"ש פלעגט שמועסן מיט מענטשן פון אלע ערליי זאכן, ווייל אזוי איז עס, אז מען קען נישט נעמען א מענטש און אויף איינמאל אים מאכן פאר אן ערליכער איד, מוהר"ש פלעגט ארומשפילן מיט זייער מח אויף אלע וועגן ביז ער האט זיי געמאכט אנטון תפילין יעדן טאג, ער האט זיי געמאכט דאווענען שחרית, מנחה און מעריב, ער האט זיי געמאכט לערנען משניות, חומש און גמרא, ער האט זיי געמאכט רעדן צום אייבערשטן וכו' וכו', ביז די אלע זאכן זענען געווארן א חלק פון זייער לעבן, זיי האבן אנגעהויבן יעדן טאג לייגן תפילין, דאווענען אלע תפילות, זיי האבן אנגעהויבן לערנען פלייסיג און רעדן צום אייבערשטן וכו' וכו', ביז זיי זענען געווארן ערליכע אידן, פלוצלינג הייבט דער בעל תשובה אן שרייען: "דער צדיק שמעקט נישט גוט, פארנוואס דארף ער אזוי רעדן? פארנוואס דארף ער אזוי שרייבן?" ער הערט ווי דער צדיק רעדט צו די גייע מקורבים פון פשוטי'ע זאכן אין אידישקייט, וואונדערט ער זיך: "פארנוואס דארף מען רעדן פון די אלע פשוטי'ע זאכן?" ביז ער מאכט אפ אז דער מענטש איז זיכער נישט קיין צדיק...

לאקשן מיט קעז

פארנוואס איז ער נישט קיין צדיק, ווייל ער פירט זיך אויף צו פשוט! מוהר"ש פלעגט שטענדיג זאגן, דריי מענטשן האלטן נישט פונעם צדיק, זיין ווייב, זיינע קינדער און זיין גבאי; ווייל זיי זעען ווי דער צדיק איז א סתם א מענטש פונקט ווי אנדערע, ער עסט, ער שלאפט, ער איז באשעפטיגט מיט פשוטי'ע זאכן. אבער די מענטשן לעבן אין א טעות, זיי מיינען אז א צדיק עסט נישט, זיי מיינען אז א צדיק שלאפט נישט. די מתנגדים האבן אמאל געכאפט רבי נתן זכרונו לברכה עסן לאקשן מיט טשיז (קעז), האבן זיי אנגעהויבן חזק מאכן פון רבי נתן אז ער איז נישט קיין צדיק, ער איז סתם א פאפער, ער עסט לאקשן מיט טשיז (קעז) ... מען האט דאס נאכגעזאגט פאר רבי נתן האט ער זיי געפרעגט: 'וואס טראכט עטץ, וואס האט משה רבינו געגעסן? משה רבינו האט נישט געגעסן קיין לאקשן מיט טשיז (קעז)? וואס דען האט ער געגעסן, זאמד?!' דאס איז די טעות פון מענטשן, מענטשן מיינען א צדיק איז איינער וואס עסט נישט, ער שלאפט נישט, ער האט זיך אויסגעטון פון וועלט, און אזוי זעט מען ביי אלע חסידות'ער, ווער זענען די גרעסטע חסידים? - די וואס וואוינען ווייט פונעם רביין, ווייל ער זעט נאר זיין רביין אין די הייליגע טעג מיט די ווייסע בעקיטשע וכו', די וואס וואוינען א גאנץ יאר געבן דעם רביין זיי זעען זיין לעבנסשטייגער ווי א פשוט'ער איד, טראכטן זיי אז ער איז סתם א פשוט'ער מענטש, ער איז נישט קיין צדיק.

איד האב אמאל פרובירט מקרב זיין איינער וואס איז געליגן אין נישט גוטע זאכן רחמנא לצלן ער זאל קומען צו מוהר"ש, האט ער מיר געזאגט: "איד זוך איינעם וואס איז אביסל העכער פון אים, מוהר"ש איז צו פשוט פאר מיר..."

איד האב געזען א בילד ווי מוהר"ש שטייט אין אומאן מיט גאנץ צוויי מענטשן וואס זענען משפיעים אין ברסלב, אז מען קוקט אויף דעם בילד קוקט אויס ווי די צוויי אנדערע מענטשן זיי לעבן מיט א דביקות

אינעם אייבערשטן, עס קוקט אויס ווי זיי פליען אין די הימלען... אבער למעשה ווער זענען זיי? נעכטן האבן זיי נאך געגעסן יום כפור רחמנא לצלן, זיי האבן נישט נאר געגעסן בשך וחלב, פלייש מיט קעז, נאר נעכטן האבן זיי נאך געגעסן האון פלייש רחמנא לצלן, אבער פון אינדרויסן קוקן זיי אויס מורא'דיג עובדי'ש און מוהרא"ש איז דער פשוט'ער איד...

איך האב אסאך אריינגעקלערט אין דעם וואס איך האב געזען ווי מענטשן וואס זענען געווען ביי מוהרא"ש זיי האבן גענומען חיזוק און שכל פון אים און נאכדעם זענען זיי אוועק געגאנגען פון מוהרא"ש, וואס איז דער סיבה דערפון? די סיבה איז פשוט, א מענטש האט ליב צו זיין עפעס מער ווי א צווייטן, פשוטות יהדות איז נישט גענוג פאר אים, ער זוכט עפעס העכערס... און מוהרא"ש האט גענומען דעם פשוטות יהדות פאר אן עיקר, זיך מחיה מיט יעדע מצוה וואס מען טוט - דערפאר האט דאס גישט גערעדט צו זיי; איך געדענק אין אנהייב ווען איך בין מקורב געווארן צו מוהרא"ש פלעגן מיר מענטשן האלטן אין איין זאגן: "נאך אביסל גייסטו אויך אוועק גיין פון מוהרא"ש", אבער איך פלעג זיי ענטפערן (מיט'ן לשון פון ספורי מעשיות, מעשה ט, מהכס ותם): "אז גאט זאל ביי מיר דעם שכל אוועק נעמען, אדער איך זאל חס ושלום קראנק ווערן קען זיין אז איך וועל אויך אפלאזן מוהרא"ש!" איך בין געקומען צו מוהרא"ש נאר פאר דעם אים סיבה, איך האב געזוכט א פלאץ וואו מען דינט דעם אייבערשטן פשוט, איך בין געווען ביי אלע הויכע פלעצער פון קבלה וכו', איך וויל ווי פשוט'ער עס איז דא. און אגב האט מיר מוהרא"ש געשריבן אין א בריוו איך זאל יעדן טאג בעטן דעם אייבערשטן אז איך זאל נישט אפלאזן דעם הייליגן רבי'ן, און אזוי טו איך, יעדן טאג בעט איך דעם אייבערשטן איך זאל בלייבן מיט מיין שכל, איך זאל קיינמאל נישט אפלאזן דעם רבי'ן.

פארנוואס אזויפיל חיזוק?

מיר האלטן יעצט דריי וואכן פאר פסח, בעפאר פסח גייען מיר מיט'ן אייבערשטן'ס הילף ענדיגן 'מסכת פסחים' און אנהייבן א גייע מסכתא, מסכת שקלים, לאמיר זיך מקבל זיין צו לערנען יעדן טאג דעם בלאט גמרא.

מענטשן וואונדערן זיך אויף היכל הקודש, "פארנוואס דארף מען רעדן אזויפיל חיזוק אויף דאס לערנען דעם בלאט גמרא, די גאנצע וועלט לערנט דאס סיי ווי?" "פארנוואס דארף מען א גאנצן טאג רעדן פון 'התבודדות', אז מען זאל רעדן צום אייבערשטן, יעדער רעדט דאך צום אייבערשטן?" פארנוואס דארף מען אזויפיל רעדן פון שלום בית, יעדער האט שלום בית?" - אבער עס איז אינטערעסאנט צו זען אז נאכן הערן אזויפיל חיזוק אויף די אלע זאכן בלייבט עס נאך אלץ אזוי שווער צו מקיים זיין, ווי אזוי קען זיין אז אן די אלע חיזוק וואלט עס געווען גרינגער?!

אפילו אונז וואס מיר הערן אזויפיל חיזוק אויפ'ן לערנען דעם בלאט גמרא קומט נאכאלץ אן מיט מסירת נפש צו עפענען די גמרא, און נאכן הערן אזויפיל חיזוק אויף 'רעדן צום אייבערשטן' איז עס נאכאלץ אזוי שווער צו טון, און נאכן הערן אזויפיל חיזוק אויף 'שלום בית', רעדן שייין צו די ווייב, איז נאכאלץ דא אזא גרויסער יצר הרע זיך יא צו קריגן אין שטוב, אבער קיינער דארף נישט קיין חיזוק!...!

התבודדות

דער ראש ישיבה שליט"א איז אריין אין א שמועס פון עטליכע נקודות וואס דער רבי לערנט אונז, און געזאגט: לאמיר רעדן פון 'התבודדות'. דער הייליגער רבי האט געוואלט מיר זאלן רעדן צום אייבערשטן, א טאג וואס מען רעדט צום אייבערשטן וועט זיין א מוצלח'דיגע טאג; א מענטש וואס רעדט צום אייבערשטן ווערט א געבענטשטער מענטש.

דער הייליגער רבי נתן זכרונו לברכה איז אריבער זייער שווערע צייטן, ער האט געהאט א צייט וואס ער האט נישט געקענט זיין אין ביי זיך אין שטאט צוליב מסירות, אבער מען האט נישט געקענט דערקענען אויף אים קיין חילוק צווישן ווען עס איז נאך געווען די צרה און ווען ער

איז שוין געהאלפן געווארן דערפון, איין חילוק האט זיך אנגעזען אויף אים, צי ער האט שוין געמאכט 'התבודדות' אדער נישט, פאר ער איז געגאנגען התבודדות איז ער נאך געווען אין די צרה, אבער איינמאל ער האט זיך אויסגעשמועסט זיין הארץ מיט'ן אייבערשטן איז ער געווען אזוי רואיג ווי גלייך עס איז נישטא ביי אים קיין צרה.

וואס מיינט 'התבודדות'? א מענטש זאל זיך צוגעוואוינען צו רעדן מיט'ן אייבערשטן יעדע זאך, סיי א קליינע זאך און סיי א גרויסע, יעדע זאך זאל ער זיך אויסשמועסן מיט'ן אייבערשטן. מוהרא"ש האט דערציילט וואס ער האט געהערט פון רבי לוי יצחק בענדער זכרונו לברכה, איינמאל איז ער ארומגעגאנגען נאך געלט אין אומאן פאר א וויכטיגע צוועק, ער איז אנגעקומען צו א איד און אים געבעטן צדקה, האט אים יענער געגעבן א סכום געלט, האט אים רבי לוי יצחק געבעטן ער זאל מוסיף זיין נאך געלט, האט יענער געענטפערט: "פיין, איך הער וואס איר בעט מיר, איך וועל עס גיין דורכשמועסן מיט'ן אייבערשטן", האט אים רבי לוי יצחק געפרעגט מיט וואונדער: "וואס איז דאס וואס איר דארפט גיין יעצט צום אייבערשטן?" האט יענער אים געענטפערט: "איך האב שוין געוואוסט היינט אינדערפרי אז איר גייט נאך געלט פאר צדקה, איך האב נישט געוואוסט אויף זיכער וויפיל געלט אייך צו געבן, בין איך געגאנגען 'התבודדות' פרעגן דעם אייבערשטן וויפיל געלט איך זאל אייך געבן און עס איז מיר אריינגעקומען אין קאפ צו געבן דעם סכום וואס איך האב אייך יעצט געגעבן, דערווייל אז איר בעט מיר צו מוסיף זיין נאך געלט דארף איך עס גיין נאכאמאל דורכשמועסן מיט'ן אייבערשטן", רבי לוי יצחק איז ממש ארויס פון התפעלות, צו זען ווי א מענטש לעבט מיט אזא תמימות מיט'ן אייבערשטן, ער האט זיך צוגעוואוינט צו רעדן יעדע זאך מיט'ן אייבערשטן.

שלום בית

יעצט לאמיר רעדן אביסל פון 'שלום בית'. דער הייליגער רבי האט אסאך גערעדט און אויפגעפאדערט זיינע מענטשן צו האבן שלום בית, לעבן בשלום מיט די ווייב; מיר דארפן האבן דעם רבי'ן ער זאל אונז כסדר מחזק זיין צו רעדן שייין און רואיג צו די ווייב, מען טאר נישט שרייען אויף א ווייב: "פארנוואס איז די עסן נאכנישט גרייט?!" "פארנוואס בלאזטו אויף יעדע זאך?!"

אויך דארף מען רעדן שייין צו די קינדער, זיך נישט אויפערעגן אויף זיי; דו מיינסט אז קינדער מאכן געוועזן? - אן קינדער איז מען געוועזן! קינדער איז נאר א ברכה אין שטוב.

מענטשן מיינען אז זיי וועלן צעטיילן די קינדער און אוועק פארן אויף שבת, וועלן זיי האבן אביסל מנוחה פון די קינדער, דו כאפט אבער נישט אז 'דו' פארסט מיט מיר דיר... נישט דיין ווייב און קינדער זענען די פראבלעם, דו ביסט דער פראבלעם, דו קענסט נישט אוועקגיין פון דיר אליינס, דו האסט איין עצה צו באקומען מנוחה, גיי אין א זייט און וויין זיך אויס צום אייבערשטן, טו תשובה, וועט אלעס ווערן מסודר.

פארנוואס דארפטו דעם רבי'ן?!

מענטשן פרעגן מיר שטענדיג פארנוואס דארפטו דעם רבי'ן, צי קען מען נישט זיין קיין ערליכער איד אָנעם רבי'ן? עס זענען דאך געווען אזויפיל גרויסע צדיקים אויף די וועלט, צום ביישפיל דער הייליגער שינאווער רב, דער הייליגער גארליצער רב, און די אלע גדולים פון ליטא, דער חזון איש, רבי חיים בריסקער, דער סטייפלער גאון וכו' וכו', פארנוואס דארפטו האבן דעם ברוסלב'ער רבי? - מיר דארפן אבער זיך דערמאנען ווי אזוי מיר האבן אויסגעקוקט פאר'ן רבי'ן און וואס דער רבי האט אונז געגעבן.

לאמיר נעמען א ביישפיל מעביר סדרה זיין; מען הייבט מארגן אן צוויי סדרות, פּרשת ויקהל און פּקודי, פּרעג זיך אליין 'האב איך שוין געענדיגט פּרשת כי תשא? דו ווייסט אז עס ווערט געפּסקעט אין שלחן ערוך (אורח חיים סימן רפה, סעיף ד) אז על פי הלכה טאר מען זיך נישט וואשן שבת אינדערפרי צו די סעודה איידער מען האט געענדיגט מעביר סדרה

זיין די סדרה. וואו האלסטו מיט ספר שמות? ספר בראשית איז כאטש געווען א לענגערע ספר, אבער ספר שמות איז דאך דורכגעלאפן אזוי שנעל, עס האט זיך קוים אנגעהויבן און מען איז עס שוין כמעט אדורך; אבער דער רבי האט פאר אונז אן עצה ווי אזוי מען ענדליגט די סדרה יעדע וואך, מען זאל מעביר סדרה זיין יעדן טאג צוביסלעך, יעדן טאג אביסל, זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלישי, דינסטאג ביז רביעי און אזוי ווייטער.

ווי אזוי האט אויסגעקוקט א שבת ביי אונז אגעם רבי'ן? וואס איז געווען אונזער 'חיות' אום שבת? עס זענען דא מענטשן וואס זייער גאנצע חיות אום שבת איז דאס אז זיי קענען זיין אנדערש פון אנדערע מענטשן, צום ביישפיל, מאכן קידוש פינגף זעקס שעה נאכ'ן דאווענען, אדער בלייבן אויף א גאנצע נאכט וכדומה, אבער מוהרא"ש האט מיר געגעבן א געשמאק איגעם שבת אליין. דאס אליינס אז איך היט שבת - איז מייין חיות, די איבריגע זאכן מאכן מיר שוין נישט אויס, דער עיקר איז אז ברוך השם איך היט שבת!

ווי אזוי האט אויסגעקוקט א יום טוב פאר מיר זענען מקורב געווארן צום רבי'ן? וואס איז געווען דער עיקר דאגה פונעם יום טוב: 'ווען האסטו געענדיגט דעם סדר און ווען האב איך געענדיגט דעם סדר? אדער זוכט יעדער איינער אויפצוקומען מיט א אנדערע חומרא וואס א צווייטער האט נישט, אבער היינט אז מיר האבן דעם רבי'ן, מיר האבן די זיסע וועג וואס מוהרא"ש לערנט מיט אונז, וואס איז א חילוק ווען איך האב געענדיגט דעם סדר? אפער ווילסטו אויך וויסן אויף וויפיל קישענעס איך שלאף ביינאכט? וואס איז דיר נוגע די אלע זאכן?! ברוך השם אז איך האב מקיים געווען די מצות וואס דער אייבערשטער האט געהייסן, איך האב געגעסן מצה, איך האב געטרנקען פיר כוסות וויין - דאס איז היינט מייין חיות פונעם יום טוב.

עטץ ווייסט ווען מוהרא"ש האט געענדיגט זיין סדר פסח ביינאכט? הרב רבי יצחק שליט"א האט זוכה געווען צו זיין ביי מוהרא"ש ביים סדר, דערציילט ער אז ווען מוהרא"ש האט נאכנישט געהאט קיין גרויסע שטוב מיט קינדער האט ער געענדיגט נישט נאר דעם 'אפיקומן' פאר חצות נאר ער האט שוין אויך געהאט געענדיגט 'קריאת שמע שעל המטה' פאר חצות! - איך זאג דאס נישט כדי דו זאלסט יעצט דאס ווילן נאכמאכן און זאגן אז דער מנהג אין היכל הקודש איז צו מאכן א שגעלע סדר, דו זאלסט ווייטער מאכן דיין סדר ווילאנג עס נעמט דיר, אבער מאך נישט קיין עסק פון קיין שטותים, נישט דאס איז דער יום טוב. [דער ראש ישיבה שליט"א האט צוגעלייגט אז דאס איז א פלל, מען דארף לעבן נאטורליך, מען קען נישט נאכמאכן יעדע זאך וואס מען הערט וואס מוהרא"ש האט געטון].

דער רבי געבט אונז 'חיוזוק' יעדן טאג צוריק צו קומען צום אייבערשטן, נישט קיין חילוק ווער איך בין, נישט קיין ווי אזוי איך בין, נישט קיין חילוק וואס איך האב געטון - זאל איך נאכאלץ קומען צום אייבערשטן, ווי דער הייליגער תפארת שלמה שרייבט (אנהייב פרשת ויגא) אויף די משנה (ברכות ל): "אפלו המלך שואל בשלומו, לא ישיבנו, ואפלו נחש כרוך על עקבו, לא יפסיק", מען טאר זיך נישט אפשטעלן אינמיטן דאווענען סיי אויב דער קעניג באגריסט דיר און סיי אויב א שלאנג נעמט דיר ארום; לכאורה וואס איז די צוזאממשטעל פון די צוויי זאכן א קעניג און א שלאנג, דאס זענען דאך צוויי ווייטע זאכן? נאר - ענטפערט דער הייליגער תפארת שלמה - דאס איז מרמז אויף צוויי זאכן וואס קילן אפ דעם מענטש פון צו דאווענען; "המלך שואל בשלומו" - מיינט מען דער מענטש פילט זיך אזוי נאנט צום אייבערשטן אז ער פילט שוין ווי דער אייבערשטער באגריסט אים, זאגט אים די משנה: "לא ישיבנו", ער זאל נישט אויפהערן דאס דאווענען, און "נחש כרוך על עקבו" - מיינט מען דעם יצר הרע וואס ווערט אנגערופן 'נחש', א שלאנג, אז אפילו דער יצר הרע האט אראפ געווארן דעם מענטש אין עבירות רחמנא לצלן, דאך דארף זיך דער מענטש שטארקן ווייטער קומען צום אייבערשטן, ווייטער קומען אין שול דאווענען און זיך נישט לאזן פון די אלע מחשבות וואס דער יצר הרע לערנט אויס דעם מענטש אז ער איז שוין אזוי פגום מיט עבירות און זיין דאווענען איז שוין גארנישט ווערד, דערפאר זאגט די משנה: "לא יפסיק", ער זאל נישט מפסיק זיין פון דאווענען. מיר האלטן נאך ביי די ערשטע בחינה, צו אונז קומט דער יצר הרע אונז צעברעכן מיט אוינזער פארגאנגענהייט וואס מיר זענען נכשל געווארן אין עבירות, דארפן מיר וויסן אז דער אייבערשטער איז א חנון המרבה לסלוח, דער אייבערשטער איז מוחל ווען מען טוט תשובה.

ווען נישט דעם רבי'ן איז יעדע זאך אין עבודת השם אן קיין חיות, אן קיין טעם, צום ביישפיל, א מענטש וואס איז נישט מקורב צדיק א צדיק איז דאס אנטון די תפילין יעדן אינדערפרי - א גאנצע יאך, אבער דער רבי לייגט אריין זיסע טראפן אין די מצות, די תפילין האט באקומען א חיות, איך ווייס אז איך טו יעצט א מצוה, דער רבי דרייט אונז ארויף די רציעות מיט אזא זיסקייט און געשמאק.

און אזוי ווייטער, דאס אז איך זאל יעדן טאג קענען נאכמאל בעטן דעם אייבערשטן בעפאר איך הייב אן שמונה עשרה: "רבנו של עולם העלף מיר אז איך זאל קענען אינוינען האבן די פירוש המילות פון שמונה עשרה", דאס באקום איך נאר פונעם רבי'ן, איך האלט דאך אין איין פארגעסן אינוינען האבן, אבער איך געב נישט אויף דעם רצון, צו בעטן דערויף יעדן טאג פריש.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זיך האלטן ביים רבי'ן, און פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

נאכ'ן שיעור איז געווען עטליכע שיינע שיחות פון ראש ישיבה שליט"א

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: מען מאכט א סדר מיט קליינע קינדער דארף מען זען אז מען זאל נישט מארדן זיין ביי פלעצער וואו די קינדער פארשטייען נישט וואס מען רעדט, ווייל דאן קען געשען אז די קינדער וועלן נישט האבן קיין כח מיט צו האלטן און זיי וועלן אנוועק לויפן פון טיש, ווי עס איז די סדר פון קליינע קינדער. האט איינער פון אנשי שלומינו געבעטן פונעם ראש ישיבה שליט"א ער זאל עס קלארער מסביר וואו מען זאל סתם זאגן די ווערטער און וואו מען זאל זיך אפשטעלן און טייטשן די הגדה, האט דער ראש ישיבה שליט"א מסביר געווען אזוי: ביי די גאנצע הגדה איבעראל וואו עס שטייט פסקים דארט זאגט מען עס סתם געשמאקערהייט אן די טייטש, אבער ביי געוויסע שטיקלעך וואו מען קען אריינלייגן אמונה אין די קינדער דארט דארף מען זיך אן אפשטעלן און עס טייטשן פאר זיי, צום ביישפיל, ביי דעם שטיקל "ונצאק אל ה' אלקי אבותינו וגו'", דארף מען זיך אפשטעלן און פרעגן די קינדער: וואס האבן די אידן אין

מצרים געטון ווען די מצרים האבן זיי געפייניגט? זיי האבן געשריגן צום אייבערשטן: "הייליגער באשעפער ראטעווע אונז פון די מצרים" וועגן דעם האט זיי דער אייבערשטער געהאלפן און ארויסגעצויגן פון מצרים. אזוי אויך ביי דעם שטיקל: "ויזצאנו ה' ממצרים, לא על ידי מלאך ולא על ידי שרף ולא על ידי שליח. אלא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו", דארף מען זיך אויך אפשטעלן און פרעגן די קינדער: ווער האט ארויסגעצויגן די אידן פון מצרים? נישט קיין מלאך, נישט קיין שרף נאר דער אייבערשטער אליין, און אזוי ווייטער אלע עטליכע שטיקלעך. דאס איז אזוי ווי א שיינע בעל תפלה וואס וויל נישט סתם אויפהאלטן די עולם, פארשטייט ער אז ער קען נישט סתם אויסציען ביי 'קדיש' וכדומה, זוכט ער אויף די גוטע שטיקלעך וואו דער עולם האט סיי ווי א געשמאק דערין און דארט ציט ער עס אויס און די עולם כאפט אפילו נישט אז דער בעל תפלה ציט אויס.

אויך דארפן אינגעלייט וויסן אז מען דארף רעדן אויף אזא שטאפל עס זאל זיין אינטערעסאנט פאר אלע קינדער פון יעדע יארגאנג וואס זיצן ביי די סעודה, ווייל אויב דו וועסט זיך נישט אראפלאזן צו די קליינע קינדער וועלן זיי זיך אויפהייבן און אנטלויפן צו זייערע שפילצייג.